

ELIN
OLAUSSON

ULTRA
SILVAM

Novell

Elin Olausson

Ultra silvam

@Elin Olausson

E-novell, 2022.

DPM04

denperfektamaskinen.carrd.co

Det var oktober i nådens år 1786 när Nicola Albu slutligen red in i Iorgapasset. Efter många månader hade hans ensamma expedition nått sitt mål – han hade förlorat flera veckor i Budapest och kommit iväg från universitetet senare än planerat. Ingen visste var han befann sig. Till professor Erbach hade han skrivit att han gett sig av för att, inför den kommande avhandlingen, nedteckna sitt hemlands uråldriga folkvisor. Ett initiativ som professorn, givetvis, bedömt vara en synnerligen god idé.

Saken var bara den, att professor Erbach kände till sanningen om Nicola Albus härkomst lika lite som alla andra. När han först påbörjat sina studier kom lögnerna naturligt, som om han alltid varit redo att bruka dem. Professorn och alla de andra studenterna kände Nicola Albu som den tyste, allvarlige pojken från en valakisk bondby, vars namn ingen utsocknes ens ville tänka på att uttala. Han var en exotisk fågel för dem, uppfriskande annorlunda och unik i de lärda kretsarna där alla var släkt med varandra. Det var en stående lustighet att hans status bland de övriga etnologerna endast hade kunnat vara högre, om han istället härstammat från den mytomspunna grannprovinsen i norr.

Tomma ord, det visste Nicola Albu bättre än någon annan. Upplysning i all ära – också hans belästa studiekamrater spottade efter svarta katter och reglade dörren under Walpurgisnacht. De läste de gamlas spröda hågkomster som sagor, för att blotta tanken på

att det kunde ligga sanning bakom historierna var alltför mycket för dem att uthärda. Om Nicola Albu ställt sig upp i föreläsningssalen och berättat om sin hemby – sin *riktiga* hemby – visste han att han skulle mötas av samma korstecken som han en gång flytt ifrån.

Nicola Albu hade nämligen aldrig satt sin fot i Valakiet. Den plats där hans mor fött honom hade många namn – ungrarna kallade den Erdély, hans eget folk Ardeal. För professor Erbach och hans landsmän hette den Siebenbürgen, men den första och kanske vackraste benämningen var Ultra silvam. *Bortom skogen*.

För resten av Europa var provinsen känd under ett helt annat namn.

Transsylvanien.

En gång hade detta land varit allt han känt till. Nicola Albu hade bara splittrade minnen från sin barndom, namnlösa ansikten, munnar som log utan tänder. Getternas sträva värme, deras stank som satt sig i väggarna. Föräldrarna och syskonen, korset han stuckit ned i jorden nedanför kyrkan. Korset som fått representera dem alla. Han hade haft tur, som suttit i dikeskanten och gråtit den dagen då han blivit ensam i världen. Om han inte haft ett så öppet och ärligt ansikte, om han inte befunnit sig där i just den stunden, hade doktor Meyer aldrig upptäckt honom. Han hade paret Meyer att tacka för sitt liv, Nicola Albu visste det. De gamla hemtrakterna var ingen plats för ett övergivet barn. Nu, då han återsåg dalen mellan hotfullt ruvande bergstoppar, förstod han det bättre än någonsin.

Men Nicola Albu glömde aldrig var han kom ifrån. Fosterföräldrarna hade uppmuntrat honom att minnas sitt ursprung

med stolthet och propsat på att han skulle behålla sitt eget efternamn. Dock hade doktorinnan redan från början rått honom till viss diskretion, då han talade med skolkamrater och andra bekanta. Det kunde bli så mycket dumt prat, och trots att hans hemland var så fridfullt och vackert fanns det okunniga människor som trodde på allt de fick höra.

Doktorinnan Meyer hade varit en klok kvinna. Nicola Albu var glad över att han lyssnat på henne. Det fanns bara en sak som hon haft fel om.

Transsylvanien var visserligen vackert, vackrare än alla andra platser han sett i sitt liv. Men fridfullt var det inte.

Nicola Albu mindes inte mycket från sin barndom, men han mindes den natten. Så fort han slöt ögonen kunde han känna dofterna, den råa kylan från jorden, svetten kärv och intorkad i männens skjortor. Slaktens skarpa dödlukt, men det var inget djur, ingen sugga eller lammunge som låg mellan träden.

Ingen hade tid att se att han stod där. Ingen höll för hans ögon, när mannen som var hans far höjde släggan i luften. När han träffade den tunna pålen, och blodet stänkte över hans förgråtna ansikte.

Blodet, samma blod som flöt ut kring pojken som låg där stel och kall på marken. Nicola Albu hade varit för liten, kunde inte minnas hans namn. Bara ordet, det enda.

Storebror.

För sina snälla fosterföräldrar hade han aldrig berättat om dörrposterna i den pittoreska bondby där de funnit honom. Märkena som kvinnorna ristade in där. Örfilsstinget av en rynkig hand – hans mormors? – då han frågade vad de betydde. Om begräv-

ningarna på den karga kyrkogården, där gråtande änkor läste förbannelser över sina döda makars sargade lik och dödgravarens händer skakade när han satte spaden i jorden. Barnen, som gick till den sista vilan med pålar slagna genom hjärtat.

Det var dessa minnesbilder, fasan de väckte i honom, som fått Nicola Albu att söka sig till Wien för att studera under den berömde folklivsforskaren Gustaf Erbach. Den verkliga anledningen hade han inte avslöjat för någon – inte för paret Meyer, inte för professorn. Men Nicola Albu hade aldrig varit intresserad av folkvisor. Det han i hemlighet ägnat all sin lediga tid åt att studera var något helt annat.

Och redan tidigt i sin forskarbana hade han fått lära sig en sak. Det var inte bara i hans hemby som människor korsade sig och prydde sina fönsterkarmar med vitlök. Det fanns fler borgar, högt uppe på höjderna, som ingen människa närmade sig nattetid.

När han nu såg ut över dalen var det inte byskorstenarnas disiga rökslingor hans blick uppehöll sig vid. Nicola Albu hade varit borta länge. Han vände blicken åt det håll dit inga av hans förfäders ögon någonsin vågat sig.

På håll var det inte mer än en ruin. I skydd av den högsta bergsbranten låg den, gråsvart och dystert, ett ensamt torn minne av forna tiders prakt och rikedom.

Slottet Iorga. Platsen han anat i ögonvrån under hela sin barndom och skådat i spöklikt månljus i sina mardrömmar. Iorga, målet för hans resa och för många års ivrigt sökande.

Inte sedan den sista natten i Wien hade han vågat närma sig rädslan i sina tankar. Där i det trygga vindsrummet, med Müller snarkande i sängen intill och gatlyktans fladdrande utanför, kunde

ingen folklig vidskepelse skrämna honom. Orden var avlägsna, främmande, tomma på betydelse. Välvda former på pergament och inget mera. Här, med det fördömda slottet så nära, visste han att den transsylvaniska sanningen var betydligt mörkare än så.

Men Nicola Albu var ingen bondpojke längre. Vetenskapsmannen i honom sökte svar på sina frågor, och allt han någonsin velat veta låg här inom räckhåll. Dolt bakom slottet Iorgas höga, svarta murar.

Ritten ned till Jivină tog en och en halv timme, och han lämnade tacksam över den törstiga hästen till stallpojken som stod för att välkomna honom utanför värdshuset. Han kunde inte minnas värdshuset från sin uppväxt, inte heller några av de leende ansikten som vändes mot honom från dörrar och fönster. Några släktband till dessa människor hade Nicola Albu inte – pesten hade tagit hans familj liksom den tagit så många andra. Korset på kyrkogården for genom hans tankar men han ville inte gå upp till den dystra jordplätten med gravarna, ville inte veta om korset han tillverkat klarat sig eller nöts bort av vindarna. Sin egen bakgrund ville han inte skylta med, han var här som forskare och enbart detta. Därför använde han sin fosterfars namn då värden tilltalade honom inne i den fulla skänkstugan.

”Meyer” sa han, ”Nicola Meyer. Jag är forskare.” Det tycktes imponera på dem, byborna, både titeln (som de antagligen inte begrep) och hans utländskt klingande namn. Men de blev riktigt uppspelta och skulle skåla både en och två gånger med honom då de fick höra att han var en av deras egna landsmän. Om än från en mindre stad, som låg långt nere i söder och som de *säkerligen* aldrig hört talas om. Männens ställde inga fler frågor om hans u-

rsprung, var betydligt mer intresserade av den fina värld han kom ifrån – hur gick folket klädda i städerna, hur korta var kvinnornas kjolar? De sjöng och skrattade, la grova nävar om hans skuldror och lovade att han skulle tycka om flickorna i Jivină. Att alla förbiresande gjorde det.

”Jag stannar i en vecka” meddelade Nicola den rödbrusige värdshusvärden. ”Till att börja med.” Värden log förtjust, och mannen som satt närmast klappade honom över ryggen.

”Du ska inte ångra dig” sa han högt. ”Här i trakten är vi kända för vår gästfrihet.” De hade presenterats för varandra tidigare – han hette Dimitri, var bonde som alla andra och ung, i Nicolas egen ålder. Hade redan berättat om den nyfödda pojken därhemma, förste sonen som skulle ärva sin fars namn och hjälpa till med sommarskörden då han blev äldre. Nicola tänkte att Dimitris öde kunnat vara hans eget, om det inte vore för paret Meyer.

De flesta av männen var äldre, godmodiga farbröder med ölskum i mustascherna och valkiga händer. Ju längre kvällen led desto naturligare blev det för Nicola att föra ett djupare samtal med Dimitri. Han bar ännu något av ungdomens nyfikenhet inom sig och ville veta mer om den okända omvärlden än hur Wiens kvinnor gick klädda. Nicola besvarade alla hans frågor – vissa märkligare än andra – och kom att ställa många egna, om Jivină och folket som levde här. Han var redan glatt överraskad av återseendet, som han inte väntat sig mycket av, och förundrad över den godhet männen visade honom. Det var inte den minnesbild han haft av byns invånare. Tanken hade naturligtvis funnits där redan från början: dessa människor hade inget att vara rädda för. Han behövde inte undersöka några dörrposter för att veta att de

gamla märkena sedan länge bleknat. Han hade velat fråga Dimitri, försiktigt närma sig det förbjudna ämnet. Slottet Iorga. Men det var inte förrän nattmörkret lagt sig över taken och de tömt åtskilliga krus tillsammans, som samtalet kom in på Nicolas forskning. Dimitri var en enkel man, kunde läsa och skriva lika lite som alla de andra. Men han var inte dum, han hade inga svårigheter att förstå forskningsyrket som sådant, även om det för honom och alla andra jordbrukare måste te sig som en ytterst onödig sysselsättning.

”Vad är det som har fört dig hit”, sa han, ”till en by bland bergen som ingen utom vi själva känner till? Säg inte att det sitter några utrikiska gubbar i den där staden där du bor som vet namnet på våran by.” Han skrattade. Nicola tvekade bara ett ögonblick.

”Slottet”, sa han. ”Slottet Iorga.” Dimitris skratt tystnade genast. När deras blickar möttes såg Nicola Albu den för första gången på många år. Skräcken.

”Det?” sa Dimitri. ”Där finns ju ingenting. Då har du kommit en lång väg i onödan.” Nicola skakade på huvudet.

”Det är inte vad jag tror. Jag har läst mycket, Dimitri, och...”

Dimitri avbröt honom. ”Läsa i böcker är en sak. Det finns platser som man ska undvika om man vill leva. Om du visste nåt om stället däruppe skulle du inte prata så enkelt om såna saker.”

”Vad är det som ska finnas på slottet?” frågade Nicola lågt trots att han redan visste. ”Jag vill bara veta vad bybornas berättelser säger om Iorga, Dimitri.” Blicken han fick sade honom att Dimitri kunnat berätta mycket om den saken, men att han inte ville göra det.

”Jag förstår”, sa Nicola. ”Jag vet att traditionen förbjuder er att

öppet tala om vissa ting och jag respekterar det. Jag kommer att utföra mina efterforskningar ensam – ingen i Jivină ska få något obehag av min närvaro.”

Dimitri log. ”Du lär dig fort, min vän. Redan uttalar du vår bys namn som om du vore född här.”

*

Rummet var simpelt, men rent och välskurat. Både det, värds-
husets goda mat och människornas vänliga bemötande sade Ni-
cola att han skulle trivas i dalen.

Utsikten, med slottet ruvande i fjärran, sade något annat.

Han hade fått logi på andra våningen – var, vad han förstod, värds-
husets ende gäst för tillfället – och kunde se ut över låga tak
och stenmurar som slingrade mellan husen. Trots den sena timm-
an hördes skratt och spridda samtal, och det välbekanta ljudet av
får och getter som trampade lätt över marken. Den glada stäm-
ningen förvånade honom, för själv greps han av ett starkt obehag
när han höjde blicken mot Iorgas dystra silhuett. Han mindes Di-
mitris reaktion då han frågat om slottet, och undrade om de var
lika rädda som Dimitri allesammans. Men att de blivit så vana vid
rädslan, att de låtsades som om slottet inte existerade och nöjde
sig med det. Dimitri hade verkat ovanligt sorglös tills Nicola börjat
tala om sin forskning. Han försökte minnas hur det varit då han
var barn, om männen någonsin skrattat då.

Han mindes inte.

Det var då blicken gled tillbaka ned över dalen som han såg den.
Kyrkogården. Månen var nästan full och han kunde se alltsamm-

ans, kyrkans ojämna väggar och murens norrsida, som rämnat redan för tjugo år sedan.

Gravplatsen, som inte var någon gravplats längre.

Jo, det var den förstås – i Jivină hade man begravt sina döda på samma plats i hundratals år, hackat sig djupare ned i den svarta jorden och stuckit ned kors snidade på samma sätt som i förfädernas dagar.

Men det var just det som var felet. Kyrkogården låg där som den alltid gjort, enslig och kall i skuggan. Men i den tysta jorden satt inte ett enda kors.

Nicola Albu stängde fönsterluckorna och rummet låg i plötsligt mörker. Där hade han alltså svaret på frågan han egentligen aldrig velat ställa. Märket, det enda som visat var hans föräldrar och syskon låg begravda. Det enda minnet som fanns efter dem.

Det existerade inte längre.

*

Sin vana trogen steg han upp tidigt nästa morgon, och åt en stor och näringsrik frukost i den nu tomma skänkstugan. Värden och hans hustru var välvilligheten själva, men då han bad om att få sin häst sadlad växlade de ängsliga blickar.

”Jag hade förstått det så, att han skulle stanna veckan ut”, sa värden med besvikelse i sitt annars så fryntliga ansikte. ”Det var ledsamt att höra att han ger sig av.” Nicola tänkte på de tomma rummen, och förstod att inkomsterna inte kunde vara så värst feta för en inrättning som denna mitt ute i obygden. De trodde sig förstås gå miste om många dagars mat och hyra.

”Inte alls, min gode man, mitt ord står jag fast vid. Jag ger mig ut på en dagstur, och återvänder innan kvällen. Om frun vill ha vänligheten att ordna med en färdkost, ska jag betala er rikligt.” Värdenens hustru försvann ut i köket, och värden själv kliade sig i huvudet.

”Dagstur”, sa han. ”Vart då, om man får fråga?” Nicola mindes Dimitris varningar föregående kväll, och beslöt sig för att undanhålla sanningen från denne trevlige man.

”Jag är botaniker”, sa han, ”intresserar mig för växter och blommor. Jag har kommit för att studera växtlivet i dalen.” Värden såg länge på honom. Sedan skrattade han.

”Jaså”, sa han. ”Då var det synd att han inte var här i somras. Det finns liksom lite mer att *studera* då.” Men värden ställde inga fler frågor, och en timme senare var Nicola Albu på väg genom byn med en utvilad och välryktad häst och sadelväskorna fyllda med proviant. Han tänkte inte på det han var på väg för att göra, höll blicken fäst i marken medan han ledde hästen. Låtsades om slottet Iorga lika lite som byn Jivinäs invånare.

Därför såg han inte Dimitri förrän de var nära att gå in i varandra.

”Nicola!” Dimitri slog ut med armarna, omfamnade honom som om de var gamla vänner. ”Inte ger du dig väl iväg redan?” Nicola skakade på huvudet och förklarade sin plan – sin verkliga plan – för honom. Dimitri såg uppriktigt bedrövad ut då han hörde den.

”Glöm slottet”, sa han. ”Kom med hem till mig istället, hälsa på min hustru! Det för bara olycka med sig, att rota i sånt man inte borde rota i.” En stund var Nicola frestad. Han trivdes i Dimitris sällskap, tyckte om att tala med honom och hade gärna träffat

hustrun och den lille pojken. Men åratals av arbete hade lett honom hit, långa nätter med böckerna han lånat i smyg och förvarat gömda under täcket. Så mycket kunskap, vetenskap som lärt honom att övervinna rädslan för det fördolda.

Om han bara tog sig upp till slottet Iorga skulle han få bevis för att det inte fanns några monster. Han skulle äntligen veta säkert.

”Jag kommer tillbaka ikväll”, lovade han Dimitri – och sig själv. ”Om du har lust, bjuder jag dig gärna på en bägare eller två.”

”Eller två låter bra”, sa Dimitri med ett flin. ”Då bestämmer vi det.” Nicola kände sig lättare till sinnes då han fortsatte ensam uppför stigen. Det var inte mycket. Men det fanns åtminstone några människor i byn som skulle undra om han inte var tillbaka innan kvällen.

Varför han nu inte skulle vara det. För vidskepelse kunde inte skada någon – och vidskepelse var det enda som någonsin funnits i Transsylvaniens svarta skogar.

*

Han hade trott att vägen skulle vara längre. Rida kunde han bara göra en kort bit, för stenarna var hala och marken slyig och ojämn. Inga människor kunde ha gått där på mycket länge. Då han slutligen stannade befann han sig inte mer än hundra meter nedanför den höga muren. Tornet avtecknade sig mot himlen, rovfåglarna rörde sig ovanför det på vida vingar. *Ondskans väsen*, för det igenom honom. *De odödas budbärare*. Utsagor han läst i andra etnologers skildringar, hört under professors föreläsningar. Fått i arv från sin egen mor.

I sin säng hemma i Wien, med dagsljuset flödande in i rummet, hade han kunnat skratta bort rädslan. Inte nu.

Nicola Albu ledde hästen upp genom den glesnande skogen, band henne vid ett träd. Strök lugnande över den vita mulen.

”Jag är snart tillbaka”, lovade han. Hovarna skrapade mot marken då han gick, och han kände en plötslig ömhet för det oskälige djuret. De två var de enda levande varelserna på denna plats.

Porten var tung, men gav strax efter då han tryckte sig mot den. Han hade velat lämna den på glänt, men den gled igen så fort han släppt portklappen och han tvingades inse att det var lönlöst. Där innanför sträckte borggården ut sig, stenig och övergiven. Många sekler hade gått sedan några barn lekt och skrattat här, om de någonsin gjort det. Nicola Albu hade svårt att föreställa sig Iorga som en plats där barn föddes och växte upp. En gång måste borgen förstås ha varit praktfull, en fästning där stolta herrar räknade sitt guld och tog sig vackra unga hustrur. Men den tiden var förbi sedan mycket, mycket länge. Nu var det en stenkoloss i förfall, en skräckinjagande ruin som människorna vände sina ansikten ifrån.

Alla, utom Nicola Albu.

Åsynen av de vittrade stenväggarna hade ingett honom nytt mod, och han stegade snabbt över borggården. Det var bara eftermiddag än, skymningen låg flera timmar bort och vetenskapsmannen i honom började vakna. Här befann han sig på en plats som var varje folklivsforskarens dröm, ett uråldrigt slott som var föremål för så mycket lokal vidskepelse. Och han, Nicola Albu, var den förste att undersöka det.

Att ta sig in visade sig gå oväntat enkelt. Nog var borgen förfallen, men stenarna kändes fasta under fötterna och trapp-

stegen höll för hans tyngd. Dörrarna kärvade, men var inte låsta. Han kom in genom en sidodörr och steg in i en rå, unken atmosfär som påminde om källaren hemma hos paret Meyer. Jord och sten och lukten av gnagare.

Gångarna var låga. Han kände igen mönstret från andra ruiner han besökt under sin studietid, äldre tiders trånga hus och små dörröppningar. Men han behövde inte gå hukad länge, för taket blev snart högre ovanför huvudet och luften lättare att andas. Nicola Albu var ingen större arkitekturkännare men ju fler salar han passerade, desto tydligare blev de gotiska influenserna i ornamenterade fönsternischer och avsmalnande valvbågar. Räcknet som sköt upp längs den breda trappan upp till övervåningen var prytt av en ändlös rad hångrinande demonansikten vars ögon tycktes följa honom. Åsynen av dem var skrämmande, men han hade kommit alltför långt för att ge upp sitt sökande nu. Slottet var välbevarat, trots att allt som syntes utifrån var nedrasade stenar och murar som inte patrullerats på många hundratals år. Han anade att borgens äldsta delar rests i en bortglömd urtid, långt innan medeltida stenhuggare mejslade fram demonhuvuden och rosenrankor i valv och pelare. I en mörk epok, då människorna i dessa ensliga trakter åkallat helt andra gudar än vår herre.

Nicola Albu vågade sig inte uppför trappan, som slutade i ett ruvande mörker och som antagligen inte ledde till något annat än inrasade tak och gångar som försvann i intet. Men han utforskade noga varje rum han klev in i, beundrade gobelänger vars bleknade jaktmotiv berättade om de gamla bojarernas sorglösa tillvaro, förundrades över kostbara guld- och silverföremål som stod kvarglömda i dessa gamla salar, fantastiska skatter som ingen skådat

på evigheter. Men han visste förstås, visste alltför väl varför ingen kommit för att plundra slottet Iorga på dess rikedomar.

Slottet var stort och rummen många. Nicola kände ingen hunger, ingen trötthet, och då han till sin lycka fann det enorma biblioteket glömde han all oro. Detta var vad han hoppats att finna – bland de gamla slottsherrarnas kvarlämnade papper kunde han kanske hitta det slutgiltiga beviset på att de som levt häruppe varit vanliga, hederliga människor. Att de jagat och fiskat, betalat ut lön till tjänstefolk och gjort resor till platser utanför dalen.

Att de levat, och att de dött.

Nicola Albu hade ett mödosamt arbete framför sig, och påbörjade en systematisk genomgång av de digra samlingarna. Att hinna med ens en bråkdel denna dag var omöjligt – han skulle behöva hela den vecka han kommit överens om med värds-
husvärden i byn, kanske mer än så. Imorgon skulle han återvända med skrivdon och bläck för att kunna notera intressanta detaljer och pränta ned sina iakttagelser. Kvällssolen föll in genom de höga fönstren, det var varmt och stilla i rummet. Nicola satt bekvämt i den stoppade stolen, och han slukade varje ord i de tunga, damm-
iga luntorna.

Det var inte förrän bokstäverna började sjunka ihop till en otydbar gröt på det spröda pappret som han tittade upp från den medeltida skattetabellen och insåg att biblioteket låg i mörker. Skymningen hade fallit – utanför fönstret steg natten närmare, och han var ensam i det övergivna slottet Iorga. Nicola drog ljudlösa, snabba andetag medan han slog igen den brunfläckade volymen och lade den mitt på bordet. Såg den svarta rektangel boken bildade.

Som från sedan länge svunna tider hörde han dem. Stegen.

Ljussken flackade över väggarna i korridoren utanför, över vredet på den dörr han lämnat öppen. Fotstegen kom närmare, ekade i hans huvud. En ensam varelses tunga steg, på en plats där inget liv kunde finnas. Han pressade kroppen mot ryggstödet, stirrade mot dörren. Famlade efter naturliga förklaringar utan att hitta några.

Nicola Albu bad till gud. Men hans röst var ohörbar och händerna skakade så att han inte kunde knäppa dem.

”Käre vän.” Dörren slogs upp, och stegen tystnade. I det plötsliga lyktskenet kunde Nicola inte se mannens ansikte. ”Jag tvivlar på att han kan höra dig.” Nicola skakade på huvudet.

”Jag försökte inte... jag menade inte...” Han tänkte på det lilla silverkorset som låg kvar längst ned i kofferten. Det han packat ned i ett svagt ögonblick men sett det som skamligt för en upplyst man att bära kring halsen eller ens i en rockficka.

Korset hade kunnat rädda honom.

”Det var inte min mening att störa dig i läsningen.” Ett leende anades i mannens röst. ”Men ljuset börjar bli svagt härinne, tycker du inte?” Han tog några kliv in i rummet, och Nicolas fingrar grep hårt om stolens undersida. Han kunde se den andres anletsdrag nu, möta skarpa ögon i en aristokrats stolta ansikte. Det svarta håret låg tjockt och blankt kring huvudet, men huden var pappersblek och skinnet hårt spänt över kindbenen.

”Tro inte att jag vill jaga iväg dig”, sa han. ”På intet sätt! Det gör mig mycket lycklig att se ätten Iorgas vackra bibliotek nyttjas igen.” Han slog ut med en mager hand, gestikulerade mot de fyllda hyllorna. ”Jag förstår att du är vetenskapsman?”

”Ja”, sa Nicola med en röst han inte kände igen som sin egen. ”Jag – jag har rest ifrån Wien.” Mannen skrattade.

”Så roligt att höra! Min far studerade i Wien i sin ungdom, men själv hade jag aldrig turen att få uppleva den delen av Europa.” Det var kusligt att höra en ännu ung man tala i dåtid på det sättet. Men Nicola tvingade bort alla sådana tankar. Visste att hans enda chans var att spela med och låta mannen prata.

”Mitt namn”, sa han, ”är Vladimir Iorga. Omvärlden har knappast hört talas om vår ätt. Slakten Iorgas makt bröts för många år sedan.” Skuggan som föll över hans ansikte vid de orden fyllde Nicola med skräck.

”Jag känner till den”, sa han. ”Jag menar, slakten Iorga har alltid intresserat mig.”

”Åh?” Slottsherren log. ”Det roar mig att höra att det finns en ung vetenskapsman från Wien som ägnar sig så hängivet åt mina förfäder. Vill du låta mig veta ditt namn, käre vän?”

”Nicola”, sa han. ”Nicola Albu.”

”Då ska du vara välkommen till mitt slott, Nicola Albu. Välkommen till slakten Iorgas sista vila.” Iskyla fyllde Nicolas kropp vid de orden. Men han visste att han aldrig skulle hinna ta sig ut ur det fördömda slottet innan Vladimir Iorga hann ikapp honom. Han log och nickade. Visste att han aldrig skulle få återse Dimitri eller någon av de andra byborna igen.

”Kom”, fortsatte slottsherren, och som om osynliga händer styrt honom reste sig Nicola Albu. Han följde mannen ut i slottets irrgångar, med skenet från lyktan som enda ljuskälla.

”En gång styrde mina förfäder över hela den här dalen”, berättade slottsherren lugnt. ”Här fanns många byar på den tiden,

visste du det? Slottet Iorga var välkänt, hit kom biskopar och prinsessor långväga ifrån för att besöka oss. Vårt släktträd förgrenar sig in i många av de europeiska furstehusen." Nicola Albu såg de öde salarna passera, guld- och silverbägarna som glimmade i lyktskenet. Såg ett förfall som gnagt sig långt djupare än vittrade stenmurar.

"Min far var den siste av vår ätt som hade någon verklig makt", fortsatte Vladimir Iorga medan de steg uppför den demonprydda trappan. Den som Nicola undviktit då han vandrat ensam genom slottet. "Och huset Iorga dör ut med mig. Jag hade en hustru, Cătălina, det är hennes porträtt du ser där" – lyktan lyste upp väggen ovanför trappavsatsen, och en vacker mörkhårig kvinna stirrade ned på dem. "Vi kom aldrig överens, hon vantrivdes med ensamheten häruppe... några ättlingar hann hon inte föda mig." Nicola svalde; då han såg in i kvinnans djupa ögon. *Vi kom aldrig överens...*

"Kanske var det lika bra." Rummen på övervåningen verkade mindre, enklare. Den gotiska förändringsivern var inte alls lika påtaglig häruppe. "Iorga är inte längre en plats för barn att växa upp på." Han suckade. "Om det nu någonsin har varit det." Slottsherren stannade plötsligt, satte ned sin lykta. Grep lätt om Nicolas axlar och förde honom med sig till en av de trånga fönstergluggarna. Där, långt nedanför dem, steg rökslingorna från hundra eldstäder i Jivină.

"En gång var detta ett vackert land. Vi hade prakt, rikedomar, trogna undersåtar som lydde oss." Mot muren såg Nicola hans vita fingrar, ådrorna som slingrade över handryggen.

"Folket här lyder inte under någon längre."

Vladimir Iorga skrattade. "Min käre pojke, det hade du inte behövt resa ända ifrån Wien för att säga mig. De kan nog styra sig själva, invånarna i den fördömda byn Jivină." Röstens blev hård, bitter. Nicola Albu förstod att det måste vara svårt för en man med hans ädla härstamning att acceptera att hans makt var bruten.

"Det är en välmående by", sa Nicola. "Människorna där har varit mycket gästvänliga mot mig."

Vladimir Iorga tycktes upptagen av tankar. Så vände han sig mot Nicola, såg in i hans ögon.

"Du ska inte återvända till Jivină, Nicola Albu. Det skulle bereda mig mycken glädje om du ville supera med mig ikväll. Mina tjänarinnor kan ordna en utmärkt sovplats åt dig. Tomma rum har vi gott om här på slottet."

Nicola anade fara. Visste att han måste vinna tid. "Tjänarinnor?"

"Vi är bara tre kvar häruppe. De är två gamla kvinnor, systrar. De... är inte förtjusta i främlingar."

En lögn, tänkte Nicola, inte fanns det några tjänare här. Omkring dem var slottet tyst som i graven.

"Var snäll och tänk över mitt erbjudande. Jivină är ingen bra plats, tror du inte jag vet det bättre än någon annan? Du är ung, du ska inte... Jag avskyr tanken på att du skulle ge dig ut i det här beckmörkret." Hans fingrar slöts om Nicolas arm, hårt.

"Månen är full inatt", sa Nicola fort, ville bort från slottsherrens grepp. "Skogen kommer vara ljus ikväll, jag har hästen stående här utanför porten. Jag är tillbaka i byn på en timme." Vladimir Iorgas ögon var alldeles svarta. Skuggorna dansade över hans ansikte.

"Det är just det", sa han. "det är just det... och den hästen ser du aldrig igen, Nicola Albu." Hans läppar drogs undan, blottade vita

tänder.

”*Pricolici*”, sa han, och hans röst var knappt mer än ett väsande. ”Förstår du inte, min vän, att jag bara vill ditt bästa?” Den beniga handen gled upp över skuldran, tog ett bestämt grepp om hans nacke.

Nicola Albu slet sig loss och sprang. Han stannade inte förrän han var utanför porten. Hjärtat rusade i bröstet och han visste att slottsherren jagade honom, att han aldrig skulle hinna undan. Ännu kunde han känna den odödes iskalla fingrar mot sin hud. Han rusade genom skogen, knöt i tankarna redan upp hästens seltyg och red ned mot byn i full galopp.

Det var bara det att han inte såg någon häst. Han stapplade omkring mellan de knotiga stammarna, vågade inte ropa efter henne, vågade inte andas. Till sist hittade han trädet där han bundit henne.

Allt som fanns där var ett rep knutet kring trädstammen och inget mer. Och det våta som fläckade tårna på hans stövlar var pölar av varmt, rött blod.

Nicola rusade som en blind genom skogen. Snubblade, snavade, törnade in i stammar och snår och reste sig mekaniskt varje gång. *Den hästen ser du aldrig igen.* Han förstod nog att slottsherren hade medhjälpare – djävulska kreatur som utförde alla hans onda befallningar. Om han stannat ett ögonblick längre i slottet hade hans öde blivit lika grymt som det stackars djurets. Borta var alla vetenskapsmannens professionella intentioner, den sakliga tonen i framtida avhandlingar och rapporter. Det hade varit mer än simpel vidskepelse som fått hans stackars föräldrar att regla sina fönster.

Ondska, uråldrig ondska, levde ännu i denna sargade dal.

Någon tidsuppfattning hade han inte när han raglade in på den tomma bygatan. Allt han visste var att han var i säkerhet, och då han kommit in i skänkstugan segnade han ned på den stol som värden skyndsamt ställde fram åt honom. Dimitri fanns genast vid hans sida.

”Nicola!” Mat och dryck bars fram till honom, nyfikna blickar mötte honom från alla håll i den sorlande lokalen. Dimitri förde bågaren till hans läppar både en och två gånger, innan han slog sig ned mittemot med bekymrade ögon. ”Du kom tillbaka.”

”Hästen”, mumlade Nicola, ”de tog hästen...” Dimitri växlade en blick med värden, som genast skickade ut sin hustru efter mer öl till dem båda.

”Jag är så glad över att du kom tillbaka levande. Slottet är farligt. Vi går aldrig dit.” Hans hand klappade betryggande över Nicolas egen. ”Sov hemma hos mig inatt om du inte vill vara ensam. Vi har plats så det räcker.” Värddinnan, som precis kommit med påfyllningen, hötte lekfullt med fingret åt Dimitri.

”Ska du ge henne en mun till att mätta? Stackars Cătălina som fick en så hjärtlös make!” Dimitri skrattade med henne, tycktes inte ta illa upp.

”Försök inte med mig”, sa han, ”du bryr dig nog mer om din egen makes inkomster än hur mycket min flicka har att göra därhemma.” Hon smackade missbelåtet med tungan, men log lika glatt som innan då hon lämnade dem. Ölet spelade säkert in, men Nicola kände sig redan lugnare, omgiven av alla dessa välvilliga människor.

”Tack”, sa han till Dimitri då de åter blivit ensamma. ”Men jag

vill inte vara till något besvär för en främling, hur mycket jag än uppskattar all vänlighet du visat mig." Dimitri höjde på sina smala ögonbryn.

"Främling? Vi är knappast främlingar för varandra, Nicola Albu."

Först hörde han det inte ens. Därefter insåg han att Dimitri använt hans namn, hans riktiga. Det som han inte avslöjat för en levande själ i Jivină.

"Vad", började han. "Hur kan du...?" Det var mörkt i rummet – Dimitris ansikte låg i skugga.

"Hur kan jag veta att du använde ett taget namn när du kom till oss? Ja, jag undrar just hur jag kan veta det."

Nicola visste inte vad han skulle säga.

"Jag kände igen dig", fortsatte Dimitri. "Skulle jag inte göra det? Du får förlåta mig om jag aldrig presenterade mig ordentligt... Mitt namn, mitt fullständiga namn, är Dimitri Albu."

Nicolas tankar gled undan. Fick inte fäste.

"Men det... De är döda, borta allihop."

Dimitri fnös. "Åh, de är borta. Varenda en av dem. Det är visst bara du och jag kvar, käre bror."

"Men jag har ingen bror", sa Nicola. "Mina syskon dog, jag kan inte minnas att det var någon som..."

"Det är inget underligt med det." Dimitris skratt var lågt. Nicola Albu insåg plötsligt att sorlet kring dem tystnat. Att varenda människa därinne lyssnade på deras samtal. "Du var bara en liten parvel när jag försvann."

I tankarna försökte Nicola minnas. De hade varit många barn, hopträngda med mor och far i det största rummet. Han kunde bara erinra sig namnen på hälften av dem, alla dessa systrar och

bröder han förlorat så tidigt.

”Jag är glad”, sa han och ville trycka Dimitris hand, men det var så skumt i rummet att han inte kunde se den. ”Detta hade jag aldrig väntat mig.”

”Jag är också glad”, sa Dimitri. ”Äntligen har jag fått tag i den siste av er.” Han skrattade högt och Nicola föll in, förvirrad. Det var ett märkligt sätt att uttrycka saken på.

”Du glömde visst allt, eller hur? Det var ingen pest som tog far och mor, alla våra systrar och bröder. Minns du inte det?” Nicola skakade på huvudet. Pesten hade tagit många det året. Kyrkogårdsmullen full av sneda kors...

”De måste straffas”, sa Dimitri. ”För vad de gjort mot mig.”

”Jag var bara ett barn”, fortsatte han. ”Hjälpte far i skogen, slet som en vuxen karl... Du vet inte hur det är att vara äldst du, lille Nico. Allt jag gjorde, gjorde jag för familjen.”

Lille Nico. Nicola Albu hade inte hört det gamla smeknamnet på tjugo år, men det var inga lyckliga minnen som väcktes då han hörde det från den andres läppar. För det fanns bara en som någonsin kallat honom så.

”Hur är det möjligt”, flämtade han. Någonstans i mörkret hördes ett skratt.

”Jag levde fortfarande”, sa Dimitri hårt. ”Jag levde medan han gjorde det, lille Nico. Medan far stack ned pålen i mitt hjärta.”

Dimitri... storebror...

”Men de var okunniga.” En månstrimma föll in genom det låga fönstret, och Nicola såg sin brors sneda leende. Ur de djupa skogarna kring den fördömda byn Jivină kunde han höra det.

Ylandet ur hundratals strupar.

”De trodde att de stoppat smittan.” Dimitris röst var så låg att den knappt var hörbar längre. Ur mörkret kom andetagen, människors spända andhämtning som blev djupare, vildare ju högre fullmånen steg.

”Men de hade fel.” Månen lyste plötsligt upp rummet och Nicola Albu mindes det, det okända ord slottet Iorgas herre använt för att varna honom. *Pricolici*. Och i en sista blixtnöj av klarhet, efter år av glömska, visste han exakt vad det betydde. Han såg på sin bror. Såg in i ögon som inte längre kunde kallas mänskliga.

”Det var inte vad de trodde.” Skrattet fyllde rummet, ekade i väggarna. ”*Det var ingen vampyr som bet mig.*”